

Брейди се прибра в дома си късно следобед, след няколко часа, в които бе предпочел да се разхожда из града и да избистри мислите си. Телефона си младежът бе изключил напълно - затова и не бе получил всички онези обаждания от свои притеснени близки и роднини.

Но пък бе очаквал наличието на такива. Също както бе очаквал и реакцията на баща си Джоел и баба си Рут спрямо него, когато пристъпи прага на дома си.

- Брейди! Синко, прибра се! - по-зрелият мъж, изпълнен с небивало облекчение, мигом отскочи от мястото си при камината на хола, за да отиде възможно най-бързо до своя пораснал наследник и да го прегърне. - Казаха ни какво е станало в училище! Защо ти е изключен телефона, знаеш ли колко ни притесни!?

Момчето изгледа баща си с празно изражение, после метна същото и на баба си, на която, макар и да се опитваше да сдържа чувствата си повече от Джоел, си й личеше колко трепетно развълнувана бе от същия този случай.

- Съжалявам - реши, че е редно да каже Брейди. - Просто не бях в настроение да разговарям с никого. Искях да бъда сам със себе си - поне това не ми е забранено, нали?

Нотката на ирония в думите му разтрепера Джоел и Рут.

- Сине, ние не искаме да се чувстваш така сякаш си в някой затвор, зависим от мен, от баба ти или от когото и да било...

- Но на практика е точно така, нали? - контрира го момчето. - Тийнейджърите винаги са зависими от настроенятия на своите настойници. Не можем да отидем да се забавляваме без разрешение - а ако евентуално дръзнем да го направим рискуваме да се превърнем в най-мразените в гимназията и съответно в прицел на по-нахаканите. Нямаше как при последните си думи да не погледне към Рут. Която, от своя страна, сметна, че е редно най-накрая да каже нещо по въпроса:

- Не си мисли, че с баща ти не сме преминали през същото - каза тя, при което пристъпи близо до своя внук. - И двамата с него не сме - 'популярните.'

- В съвсем различни години за американските гимназисти - позволи си отново да прояви сарказъм Брейди.

- Така е, но не бива да подценяваш негативното влияние на някои фигури в гимназията и в предишните десетилетия. С баща ти може и да не сме попадали в случай като твоя, но сме си имали своите... проблеми...

Спогледа се със сина си по особен начин. И двамата знаеха за какво бяха намек думите й, а и Брейди, за тяхна изненада, също бе идеално информиран и все така саркастичен:

- Биологичната ми майка е била този проблем в живота на татко, нали? Проблем, с който ти пак си се чувствала длъжна да се справиш.

- Но ти... откъде... - заекна Джоел.

- Е, и в онези времена е имало интернет и социални мрежи. Не е трудно човек да се поразрови из архивите и да открие това, което го интересува. Мислили сте си, че никога не съм се интересувал от това каква е била майка ми ли? И каква връзка сте имали вие двамата с нея?

- Не, разбира се... Но все си мислех, че когато дойде деня да ти разкажа повече за нея, ти няма да си... толкова осведомен от само себе си.

- Е... изненада! Детето е пораснало и знае много повече от това просто да си подрежда играчките! Представете си, че вероятно щеше и да оцелее ако беше оставено просто да си поседи и на онзи купон, от който започна съсипването на живота му!

- Ами ако не беше оцелял? - тези спонтанни думи на Рут докараха облепени изражения както на лицето на Брейди, така и на това на Джоел. - Съжалявам, не исках да прозвучи толкова грубо, но... трябва да разберете, че и аз си имам моите съображения да не одобрявам бунтарските измъквания на тийнейджърите. Брейди, ти явно добре си проучил тийн годините на баща си, но дали си проучил достатъчно моите тийн години? И един ужас, който ние с дядо ти Шон и съучениците ни се опитахме да загърбим и затова почти не сме го споменавали през последните няколко десетилетия?

Личеше си й, че й бе трудно да си спомня за това и сега - след всичките тези години. Жената дори пристъпи към близкото кресло и се настани на него, тъй като краката й бяха започнали да отмаляват покрай нахлуването на всички онези кошмарни спомени обратно в съзнанието й.

Сериозното изражение на Джоел в този момент подсказа, че той вече се досещаше за какво ставаше въпрос - на него родителите му бяха споменавали за този случай. Брейди обаче се намираше в пълно неведение, което пораждаше у него колкото любопитство, толкова и чувство за известно неудобство дали неговите осъдителни думи към баба му не бяха докоснали твърде уязвима струна от нейната душа.

И двамата седнаха до нея, а Джоел хвана ръката й. Неговият син пък си позволи да попита:

- Какво се е случило, бабо? Моля те, разкажи ми.

Рут вдигна натежалия си поглед към него. В очите й за първи път от години проблесваха искрите на ужаса, който тя отново съпреживяваше - но който, за да даде поука на своя внук, не се поколеба да изрече отново и на глас, макар и така спомените да станаха дори още по-реални и болезнени:

- Бяхме на твоите години. И, бих казала, времената бяха дори по-разпуснати от днешните. Но не някой разпуснат училищен отворко бе причината за нашата травма - не и такъв от нашия випуск. Всъщност, ставаше въпрос за един човек, който вместо ръка имаше... кука. Да, знам, че звучи като от някой изтърган филм на ужасите, но си беше точно така. И ние с дядо ти Шон и съучениците ни се срещнахме с неговата ярост именно когато дръзнахме да отмъкнем колите на настойниците си и да отидем да се повеселим за някоя и друга нощ... в Лас Вегас. Мислехме, че се намираме на сигурно в хотел, който бе собственост на наша стара семейна приятелка, Теотидора, но уви - никакви мерки за сигурност не бяха способни да възпрат един психопат. С хладнокръвието на серийния убиец, който беше, извергът с куката погна не само нас, тийнейджърите, а и самата нея - и така отне живота както на някои наши приятели, така и нейния... на леля Теотидора, която просто се опитваше да ни защити... О, Брейди... нямаш си и представа как се чувствахме аз и дядо ти в онази нощ докато се скитахме из притъмнената гора зад хотела и се опитвахме да намерим пътя, който да спаси живота ни... За радост имахме късмета полицията да дойде навреме - поне за да спаси нас. Защото за други... беше вече късно...

В очите ѝ се опитаха да бликнат сълзи, но Рут, в статута си на силната жена, която се опитваше да бъде в живота си, стисна зъби и ги възпря. Отново се загледа във внука си, вече с далеч по-мек поглед, и рече:

- Но нищо от това нямаше да се случи ако ние просто бяхме послушали по-възрастните от нас и не бяхме избягали от вкъщи, за да отидем да се веселим някъде си. Да, знам, че един такъв случай няма как да бъде тревожен сигнал, че всички немирни тийн измъквания биха завършили така... но може би сега разбираш защо не бих могла да остана безразлична, когато стана свидетел на подобен опит за бунтарство от страна на хора, които обичам повече от всичко.

Да, Брейди най-накрая разбираше. Не че сърцето му не бе започнало постепенно и напълно естествено да омеква спрямо баба му още преди тя да сподели и пред него своят покъртителен разказ - за момчето тази жена винаги е била и вероятно винаги щеше да бъде един достоен пример за човек, който не просто търсеше правдата с цената на всичко, ами чрез това си влечение дори се бе превърнала в стожер на семейството през годините. Докоснат дълбоко от чувствата си към своята баба, Брейди остави на заден план всички свои проблеми и реши да отиде до нея и да я прегърне силно, пред не по-малко разчувствания поглед на баща си Джоел.

Далеч отгук, макар и след залез слънце други наши четирима познати най-накрая навлязоха в онази зона на английската гора Ашдаун, в която според теориите им щеше да се намира нещото, към което съня на Селесте ги бе повел.

‘Нещото’ все още бе единствената дума, която те можеха да използват - и то без дори да знаят дали въпросното ‘нещо’ щеше да има какъвто и да е физически вид. Доста разколебани какво изобщо търсеха в района от гората, нашумял заради интересния необичаен вид канарчета, по едно време героите отново се опитаха да разтълкуват и ключовият разговор между Мечо Пух и Кристофър Робин:

- *Конфиденциалното.* Дали не е време да помислим по какъв начин би било изразено то в тази атмосфера, в която се намираме ние в момента, само на крачки разстояние от ‘момичето с шарените коси’... - каза Амбър.

- Дали не става въпрос *именно* за птичката, която издирваме? - почуди се Тифани. - Имам предвид, че до съвсем скоро нейният вид, живеещ из тези дебри на гората, е бил неизвестен на всички... Но ако някой е пазил съществуването ѝ в тайна, това би се водило ‘конфиденциална информация’.

- Възможно, но не много вероятно - отвърна Селесте. - Чувствам, че сънят ми искаше да ми каже *нещо друго*... Да ме доведе до информация, различна от вече и без друго оповестената такава за открития вид канарче...

Едвам рекла това, тя и останалите забавиха крачката си, когато отнейде се чу сладко чуруликане на песнопойна птичка. Нужно бе четиримата просто да се приближат в посоката, от която идваха звуците, за да установят, че не ставаше въпрос само за едно шарено канарче, а за цели две. Бяха кацнали на едно клонче от стар дъб и сякаш се надпяваха.

Но не визуалната им красота или красотата на тяхната сладка песен грабна вниманието на трите жени и единия мъж най-много. А онова, което се намираше при основата на дървото - или по-скоро `онзи`.

Тъмна, качулата фигура, приведена над изкопана дупка. Фигура на човек, който, щом чу доближаването на другите зад него, стисна гневно юмрук и се изправи. Погледна ги яростно през рамо - но без да обръща напълно погледа си към тях, тъй като не искаше да рискува да го видят.

- Там има някой! - извика пръв Трой, когато с другарите му забелязаха силуета на човека измежду клоните, през които си проправяха път.

Докато се осъзнаят тайнствения качулат странник хукна да бяга измежду гъстата растителност, намираща се от другата страна на големия дъб. Амбър, усетила, че поведението му се явяваше твърде съмнително, си позволи да извади своя pistol и да извика:

- Спри! Стой на място!

Качулатият беглец не я послуша и за миг - сякаш дори не трепна. Докато агентът на ФРБ и тримата ѝ партньори успяха напълно да си проправят пътя до големия дъб, мистериозният индивид вече не се виждаше никъде из близките зони на леса.

Но така или иначе щом стигнаха до дупката при ствола на дървото, и четиримата смели герои бяха втрещени от друго, което видяха - като и този път не ставаше въпрос за птичките. Там, в не много дълбокия ров, лежеше...

- Още един египетски саркофаг!? - извика Тифани, озадачена, загледала в покритието на каменния ковчег - съвсем същия на вид като вече откритите при Мари, край Уест Порт и в джунглите на Еквадор.

- Честно да ви кажа, тази опция ме човъркаше още от самото начало... - отбеляза Трой, приближавайки се до саркофага и заглеждайки се с окоето на археолог в изображението на него.

- Мен също. Може би защото имах и друг тип връзка с... това, което бях предопределена да открия тук - Селесте, която стори същото, изрече първо това с тих глас, а после погледна тримата около себе си със сериозно изражение и с думите - А да го открием напълно потвърди две от теориите, които се въртяха в ума ми още откакто се събудих от онзи сън. Първо - някой със сигурност ми е изпратил онзи сън като послание. Послание, чрез което е трябвало да открия конфиденциалното нещо, изразяващо се в лицето на поредния от тези тъй странни и хаотични на пръв поглед саркофази. И второ - че при саркофазите всъщност няма съвсем нищо хаотично. Започнах да се досещам още щом открихме третия такъв, в Еквадор... но сега, когато се намираме и пред четвъртия такъв съм повече от сигурна.

- В какво? - попита Тифани.

- Че тези саркофази са разпространени... по един на всеки континент - Трой, в чийто бистър ум нещата мигом се навързаха така, както в съзнанието на съпругата му, изрече тези думи преди нея.

А тя просто ги потвърди чрез кимване и с последвалите логични слова:

- Замислете се. Първият, който аз и онзи екип открихме в Мари, се причислява към

Азия. Онзи от Уест Порт е в Северна Америка, а другия, от Еквадор - в Южна. И ето, че сега откриваме четвърти такъв в Европа. Не, всичко това не е просто съвпадения. Има причина да са разпределени така.

- Да... има логика... Нещата постепенно започват да се подреждат... - отбеляза Амбър, замислена. - Сега остава да разберем как *всичко останало* се съчетава с този сравнително навързан случай.

Тълкуването на досегашните саркофази и останалите странни случаи от изминалите дни вероятно щеше да продължи в същия дух ако ненадейно телефонът на единия от тях - Тифани - не бе извадил всички им от всеобщия унес, а разкритието от последвалия ѝ разговор не бе развълнувало още повече всички.

- Това е Питър, звъни ми с видеовръзка... - каза тя, изненадана. - Странно, при него в Австралия би трябвало да е късна нощ... - все пак, след като вдигна на своя приятел, тя го поздрави с усмивка и с думите - Здравей, любими! Какво има? Всичко наред ли е?

- Дефинирай 'наред' - отвърна с лека усмивка червенокосият мъж, сетне присви вежди, заглеждайки се в приятелката си. - Хей, ляга ли се или ти се намираш... в тъмна гора?

- Да, със Селесте, Трой и Амбър дойдохме до тук докато разследваме същия онзи оплетен случай, в който и ние с теб се оказахме въввлечени - отговори Тифани и дори показва другите трима споменати на камерата. - И току-що открихме нещо, което всъщност не бива да ни изненадва вече... Още един саркофаг... но този път - в Англия.

Камерата съответно бе завъртяна и към подаващия се измежду пръстта каменен ковчег в древен египетски стил. А това разкритие, което приятелката му бе поднесла току-що пред очите му, само изуми още повече Питър - и то по начин, по който все още нито Тифани, нито някой от другите около нея можеше да предполага.

- Не е за вярване... - прошепна удивен той. - Всъщност... аз... аз ви звъня именно за същото...

- Така ли? - Тифани запримига, а и другите трима до нея се загледаха силно заинтригувани в екрана на нейния хиперфон. - Чакай... как така за същото?

- Случи се нещо неочаквано, скъпа... - Питър тръгна нанякъде със своето мобилно устройство. - Докато момчетата демонтираха сцената след концерта един от тях се спъна в нещо, подаващо се съвсем леко сред тревите... Вероятно то щеше да бъде подминато като просто един камък ако аз не се бях загледал и не го бях разпознал и съответно пожелал да го разчистим... - тук младият певец смени камерата, за да покаже тя пред изумените погледи на Тифани, Амбър, Трой и Селесте... нещо наистина неочаквано (или може би на този етап трябваше вече да го очакват постоянно).

Още един древен египетски саркофаг. Досуц същия като този, който понастоящем се намираше на сантиметри разстояние от четиримата герои в гората Ашдаун и като предходните три, открити по-рано на различни точки по света.

Кое то значеше, че теорията на Селесте се потвърждаваше с пълна сила. А тя, макар и объркана, в момента се чувстваше и силно развълнувана, че случаят най-накрая бе достигнал до все някаква логика. Жената не можа още на мига да не се загледа със своите партньори в това приключение и да не констатира:

- Значи вече имаме и един в Австралия. Остават само два континента. Най-горещия

и най-мразовития.